

Zdravilec
Edvard Berginc

Človekovo
usodo vidi

kot na platnu

Edvard je medij; dana mu je sposobnost, da vidi v človeško telo in ga pregleda kot z ultrazvokom, hkrati pa prebere njegovo psihično stanje, saj je eno odvisno od drugega. Z notranjimi ušesi sliši, ali je človek pred njim sposoben sprejeti njegove ugotovitve ali ne. Spregovori torej le takrat, ko dobi »dovoljenje od zgoraj«.

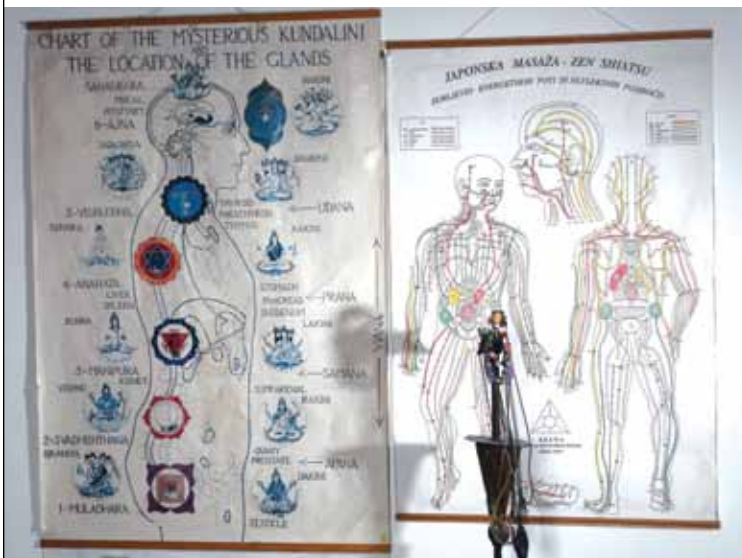
Tekst: LIDIJA JEŽ, foto: MATEJA J. POTOČNIK

O Edvardu Bergincu iz Nove Gorice mi je s precejšnjim čudenjem in navdušenjem hkrati pripovedoval znanec, priznan zdravnik. Ko je Edvard, ki je po poklicu električar, pri njih opravljal storitve, ga je – ne da bi vedel, da je zdravnik – opozoril, da ima kar nekaj zdravstvenih težav, ki niso »čisto nedolžne«. Moj znanec je bil nad slišanim precej presenečen, saj so laboratorijske analize nakazovale nekaj podobnega. Ko pa sem poklicala Edvarda Berginca in mu povedala, kdo mi je dal njegovo številko, ter pričakovala, da je s tem »vstopnica že potrjena«, sem zaslišala glasno razmišljanje, da se mora najprej spomniti, kdo je to ... »Veste, ko vstopim v energijsko okolje naključnega sogovornika, je vsa moja pozornost usmerjena v njegovo stanje. Ne razmišljam, kdo je, le pojasnim, kaj vidim, z dovoljenjem duhovnega vodstva. Zato niti ne poznam imen, spomnim pa se nekaterih posameznih situacij, tako kot pri tem gospodu. Drugače pa je, ko gre za terapije.«

Že v otroštvu je spoznal, da sliši in vidi več kot drugi. Ker je živel na osamljeni kmetiji nad vasjo v bližini Bovca, se je manj družil z vrstniki, osama pa mu je tudi prijala. Do vasi je moral hoditi po stezi, pogosto tudi v temi. Za marsikoga strašljivo situacijo je doživljal navdušujoče: »Zame je bila nočna hoja fascinantna. To je bil skrivnosten in vabljev svet, kot otrok sem takrat naravo slišal, videl in občutil. Očitno je bil to začetek mojega poslanstva.«

Ali to zmorem? V novogoriški šoli za električarja je imel prijatelja s podobnimi zanimanji in zanimivimi sposobnostmi – od čarodejstva naprej. Kmalu je spoznal, da ima tudi sam nekatere sposobnosti, na primer za hipnozo, in to je bil prvi korak k odkrivanju njegovih talentov. Spoznavanju človekove psihe je namenjal največ pozornosti, sledilo je odkrivanje nevidnih sil – energij narave. Med njimi seveda tudi elektrike, pa ne le v šolskem okviru, ampak tudi širše (vse do električnih impulzov v človeku).

Že kot mladenič je rad opazoval ljudi – njihovo fizionomijo, navade, kretnje, poglede ... In ob teh opazovanjih in analizah so se mu začeli odpirati novi pogledi – videl je njihova telesa v celoti (fizično, čustveno, mentalno) in razpoznaval njihove tegobe. »Sprva je bilo to tako osupljivo in navdihujoče, da sem bil ves vznesen, kmalu pa sem spoznal, da zna biti ta danost velika breme. Videl sem, na primer, človeka in – ne vem, kako in zakaj – vedel, da so to njegovi zadnji dnevi. Videl sem bolezen in vedel, da se človek, tudi če bi vedel zanjo, noče pozdraviti. Človeške usode so zapletene in težko mi je bilo vse to videti kot na platnu.« V notranjem dialogu se je pogovoril s stvarnikom (tako imenuje boga oziroma vse presežno) in mu priznal, da tega ne zmore.

Toda poti nazaj ni bilo – obdarjen je z redko danostjo in postopno jo je znal sprejemati ter na pravi način posredovati tistim, ki so imeli do tega pravico oziroma so bili sposobni to slišati in dojeti. Vedno pa osebo prosi za dovoljenje, da pove, in opozori na to, kar vidi. Že dolga leta z veseljem izpolnjuje to svoje poslanstvo oziroma ga živi z dušo in telesom.

Nikoli ni prepozno za uvid in opravičilo. Ob svojem poklicu in danosti, da lahko kanalizira sporočila, se je izobraževal tudi širše – o

reikiju, ritualih, ki izhajajo iz starodavnih znanj, o hoji po žerjavici itd. Toda vse to vedenje ga je vedno znova pripeljalo k nujnosti celostne obravnave človeka; telesnega in duševnega stanja s čustvovanjem, vzorci in strahovi vred. Vse to nas sooblikuje in vse to je treba obravnavati v paketu, pravi.

Ob tem nam predstavi zgodbo svojega očeta, ki je bil desetletja sprt s sosedom in je svojo jezo – zaradi koščka zemlje, ki ga sosed ni

globokih zamerah sicer ni govoril, toda z notranjimi očmi sem natančno videl, kdo mu leži na duši, s kom ima nerazčiščene odnose, in hotel sem mu pomagati, ga razbremeniti. Za to je bilo dovolj, da si je priznal in nato odpustil sebi in njim, čeprav so bile med njimi tudi že preminule osebe. S tem dejanjem je brez bolečin prešel med prednike.« Še prej pa je naročil, naj Edvard pripelje njegovo žaro iz Ljubljane in jo sam položi v grob. Naučiti se moramo sproti počistiti naše odnose, se pogovoriti in opravičiti, poudari naš sogovornik, »kajti učiti se lepo živeti pomeni, da si ustvarjamo podlago za lepo smrt, kakor koli se to čudno sliši«. Kako pomembno je to, ve tudi njegova mama, ki je v 92. letu in mu je že omenila, da bo tudi pri njej moral ponoviti to, kar je naredil pred očetovim odhodom. Edvard govori o starših z vso ljubeznijo; hvaležen je, da sta razumela in sprejela njegovo poslanstvo ter mu zaupala. In hvaležen jima je za to življenje.

Zavedanje in očiščevanje. Sicer pa Edvard poudarja sedanjí trenutek – živeti polno in v dobrih odnosih s seboj ter svetom sedaj; ne sanjati, kako bo v prihodnje ali kako je bilo nekoč. Pomembno se je zavedati tega trenutka in delati na sebi, na kultiviranju misli, čustev, odnosov ter se čistiti negativnosti. Med čiščenje šteje tudi hojo po žerjavici. »Ko je ego izključen, ko ni misli in je uvodni ritual dobro pripravljen, gremo po žerjavici kot po mivki na plaži. Ne čutimo, da smo na žareči žerjavici, vendar nas 800 stopinj Celzija globinsko prečisti – telesno, duševno in duhovno. Velja pa tudi nasprotno: tudi če gremo bosí po rdeči preprogi in dobimo sugestijo, da hodimo po žerjavici, se lahko opečemo. V prenesenem po-

menu besede pa se opečemo tudi, če nismo zvesti sebi: če delujemo in živimo proti svojim načelom in potrebam. Še zlasti v zakonu je pogosto tako, da človek vztraja, čeprav si partnerja nimata več kaj dati ali ni sta sposobna, voljna česar koli sprejemati drug od drugega.«

Bog in hudič. Kadar nam gre dobro, imamo občutek, da je bog na naši strani, kadar pa se nam vse podira, si rečemo, da ima hudič prste vmes. Toda kreator (bog, stvarnik) in ozavestnik (hudič) delata z roko v roki, pravi Edvard: »Neprijetni pretresi nas ozavestijo, nam pomagajo uvideti napake, zato nas vodijo naprej. Vse je v nas samih.« Ilustrativno doda, da smo ob rojstvu dobili križanko, in ko mislimo, da je ne moremo rešiti, bi jo kar zavrgli. Toda na naslednji strani križanke je tudi njena rešitev. Obrniti list pomeni pogledati vase in si priznati vse, kar potiskamo v stran. To prinaša rešitev in premik naprej. Slabi odnosi, bolezen, tudi virus in še kaj so impulzi za spremembe, za rast. Toda veliko ljudi se boji soočiti s seboj in vzroke ter krivce za svoje težave iščejo zunaj sebe. In tja usmerjajo jezo, sovraštvo, gnev. To pa ničesar ne reši. Je kot črna ma-

gija, ki si jo sami ustvarjajo, in si s tem le škodujejo. Vse to je posledica strahu, ki je – kot pravi rek – znotraj votel, zunaj ga pa nič ni. Če bi se zmogli obrniti vase, bi spoznali, da ta rek drži, in bi hkrati dobili rešitev za težave.

Toda premagati strahove, vzorce, imeti misli pod kontrolo, ne pustiti se zaplesti v bes in sovraštvo ... je tako rekoč vseživljenjsko delo, ki ga mora opraviti vsak sam; zdravilec ali terapevt pri tem lahko pomaga, toda le do tiste stopnje, ki jo je dotična oseba pripravljena sprejeti. »Terapevt ne more hoditi z nogami človeka, ki potrebuje pomoč, lahko ga le usmerja na poti njegove osebne preobrazbe, da doseže stabilnost.«

Terapija za ravnotežje! Kot zdravilec Edvard izvaja različne terapije, ki so prilagojene potrebam strank (energijske, čustvene). Pomaga pa seveda tudi pri telesnih boleznih. Kako to poteka, sem

»Videl sem, na primer, človeka in – ne vem, kako in zakaj – sem vedel, da so to njegovi zadnji dnevi.

Videl sem bolezen in vedel, da se človek, tudi če bi vedel zanjo, noče pozdraviti. Človeške usode so zapletene in težko mi je bilo vse to videti kot na platnu. «

opazovala na eni od terapij. Starejši gospod, ki ima več težav, je prišel k njemu po pomoč zaradi težav z ravnotež-

jem, saj ga pogosto vleče nazaj, na hrbet. Terapija je potekala tako, da je sedel na stolu brez naslonjala, Edvard pa se je dolgo posvečal njegovi hrbtenici – se nežno dotikal posameznih delov, točk, kombiniral dotike na različnih predelih hrbtenice in nato tudi na glavi. Sčasoma je ob tem početju začel prikimavati in naza-

dnje se mu je obraz razvedril in se nasmejal. Nato je delal na večji razdalji, gospod, ki je imel zaprte oči, pa je vso terapijo mirno in vzravnan sedel. Po končani terapiji je popil kozarec mlačne vode in brez težav vstal. »Gospodova hrbtenica ni stabilna in v takih primerih človek nima več toliko moči oziroma volje do življenja. Vzrok pa je v popuščanju trtice – zaradi energijske, lahko pa tudi fizične poškodbe, kajti v trtici je center stabilnosti fizičnega življenja. Vzroki, ki so pripeljali do popuščanja, pa so največkrat čustvenega – psihičnega značaja. Iz trtice se preko nog energija spusti in spoji z zemljo, kar človeku omogoča stabilnost in ga prepoji z voljo do življenja ter zavedanjem tega trenutka, sedanjosti,« je razložil Edvard. Ne vem, koliko terapij je že ali bo še imel ta gospod, toda s te je odšel kot mladenič.

Naš sogovornik še doda, da je pomembno poslušati in slišati ter gledati in videti! Slišati sebe in se odzvati pa je ključno tudi za to, da terapevt lahko uspešno pomaga pri zdravljenju. Uspešen zaključek tega je za terapevta največja nagrada, pravi Edvard in še enkrat poudari, kako zelo je hvaležen za svoje poslanstvo. ■